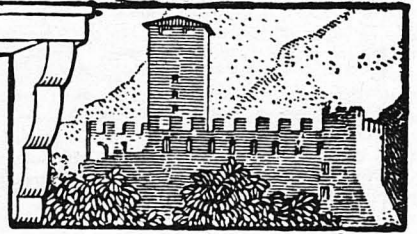

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΦΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μέγας δούξ φρόσεν ένα βαρύν πολιτικό επαναστάτη, ένα ακούφο που του έφτανε ως τ' αυτιά κι ένα κασκόλ που του έκρυβε το κάτω μέρος του προσώπου του. Τόν πέρασαν από μια μικρή πόρτα του πάριου, που δεν την ήξερε και δλου τον περιέμενε ένα αγοράκι άμαξι, ζευγμένο με πούτρες τάξεως άλογα.

Ο Ίβάν δεν έχασε τον καιρό του για να ρωτήσει πως ο Ζαχάρ είχε καταφύγει να προηφεινή παρομοια άλογα, αλλά μηκέ μες στο άμαξι, το οποίο ξεκίνησε άμέσως σαν τον άνεμο, διεθνικάνειο προς την Πετρούπολι. Έκει, μέσα στην άπεραντη αυτή πόλι, ο μέγας δούξ θα μπορούσε να κοιμηθί περίφημα.

Όταν έφτασαν στη γέφυρα Πετρόφσκι, το άμαξι σταμάτησε και ο Ίβάν κατέβηκε άπ' αυτό. Ήταν άκόμια πολύ πρωί κι έφημα άπλονόταν όλόγυρα.

Ο μέγας δούξ έβαλε τον Ζαχάρ να τόν όρμισθί πάλι, ότι δεν θα έλεγε σε κανένα τίποτε κι αυτός του επανέλαβε την υπόσχεσί του πως θα τόν έκανε πλούσιο. Έπειτα χωρίστηκαν κι ο Ζαχάρ άνιηκε πάλι στο άμαξι, το οποίο ξεκίνησε άμέσως, ξαναγυρίζοντας στο Τσάρκογιε Σέλο.

Όσο το άμαξι φαινόταν πέρα, ο Ίβάν στεκόταν άκίνητος. Τέλος, όταν το άμαξι ξεφανίστηκε πέρα, άρχισε να περπατά.

Έπειτα από μισή ώρα πορείας, βρισκόταν μπρός στο έξοχικό σπίτι της Έλένης. Όσοσο, ούτε ο θυρωρός, ούτε οι ύπηρέτες, στους οποίους ο Ίβάν είχε να πάνε να ζητήσουν την κωρία τους, δέχτηκαν να εκτελέσουν την έντολή του. Ή χορεύτρια κομώταν συνήθως πολύ άργά και μόλις πρό δύο ώρων είχε πλανιάσει.

Η Έλένη όμως άκουσε τις φωνές τους κι έξαφνα παρουσιάστηκε στο παράθυρο του πρώτου πατώματος. Έκει, βλέποντας έναν άγνωστο, τόσο άλλόκοτα ντυμένο, τόν όλοιο οι ύπηρέτες της έσπρωχαν άπότομα, ζήτησε εξήγησεις.

Τότε ο Ίβάν φώναξε: — Έλένη!...

Η χορεύτρια άναγνώρισε άμέσως την άγαπημένη της φωνή του κι έβγαλε μια κραυγή χαράς.

Διέταξε τούς ύπηρέτες της να άνεβάσουν άμέσως τόν κύριο και ξανάλεισε το παράθυρο της. Ή συγκίνησί της ήταν άτέραντη. Τι ζήτησε ο Ίβάν στο σπίτι της τέτοια ώρα; Τι έσήμαινε ή μετεμφισίς του αυτή; Ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

Σκέφτηκε μάλιστα, τόλμησε να σκεφθί, ότι ο μέγας δούξ την άγαπούσε ίσως. Ξαναθυμήθηκε το φίλημα που της είχε δώσει και που της έκαιε άκόμια τή χειλή και παρέρυσε άπ' τη χαρά της. Έπεσε σε μια καρέκλια, ψιθυρίζοντας: — Θεέ μου! Θεέ μου!

Έπειτ' από μια στιγμή, ο Ίβάν μπήκε μέσα. Ήταν τόσο άτησολιμένη να τόν κυπιάθι, να κυπιάθι αυτή τή φυσιογνωμία που μόλις την άναγνώριζε, αυτά τή φλογισμένα μάτια, αυτό το παραμορφωμένο πρόσωπο, ώστε δεν άντελήφθη πως ήταν σχεδόν γυνή με το πεινούρ που είχε οίσει βιαστικά επάνω της.

— Υψηλότατε, τί έχετε; ρώτησε ξαφνιασμένη. — Μη με λήπε πειά ύψηλότατε! Δεν ύπόχρη ύψηλότατος. Δεν ύπόχρη πειά ούτε ο Ίβάν Αντρέγιεβιτς. Λέγετέ με πως θέλετε! — Με κανέναν να φοβάμαι! τραύλισε ή Έλένη. Είστε άρρωστος; Τι σάς συνέβη; Γιατί αυτή ή μετεμφισίς; Γιατί έχετε το πρόσωπό σας χαλασμένο; Καθήστε λοιπόν!

Ο Ίβάν κίταξε να βοή χαμμάι καρέκλια όλόγυρά του και κάθησε τέλος στο κρεβάτι ή μάλλον σωριάστηκε σ' αυτό. — Τι σάς συνέβη λοιπόν; ρώτησε ή Έλένη μ' άγονία. Μίλησε. — Ο Σέργιος Ίβάνοβιτς πέθανε!

Άκούγοντας την άπάντησι αυτή, ή Έλένη άναπθήσε και πήγε και κάθησε δίπλα του. Πήρε τή φλογισμένα του χέρια μέσα στα δική της και φώναξε:

— Τι είπες;... Τι λές;... Άκουσα καλά;... Τι λές;... Πέθανε ο Σέργιος;

— Ναι, πέθανε μπροστά στα μάτια μου! Έφτασα πολύ άργά για να τόν σώσω. Μά δεν μπορούσα να κάνω τίποτε... άπολύτως τίποτε, Έλένη Βλαδιμηρόβνα! Ο Θεός κι ο άυτοζότατο άς με κρίνουν. Ω! θα ήθελα να είχα πεθάνει στη θέσι του! Θα ήθελα να μην ύπόχο... Να μην ύπόχο πειά, Έλένη Βλαδιμηρόβνα...

Και άρχισε να κλαίη σαν παιδί. Η Έλένη έγειρε στο στήθος της το κεφάλι του νεαρού πρίγκιπος κι έννοιωσε τή δάκρυά του να κυλούν επάνω στην επίδερμίδα της.

— Πές τα μου όλα, άγαπημένη μου! τόν ίκέτευσε, Ξέρεις ότι μπορείς να έχης εμπιστοσύνη σε μένα...

— Τό ξέρω! Τό ξέρω! φώναξε ο Ίβάν. Γι' αυτό ήρθα κοντά σου.

— Εσύ τοιάχιστον, ψυχούλα μου, μικρή μου ψυχή, ρώτησε με άγονία, Έλένη, δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο, δεν εν' έτσι;

— Θέλησαν να με σκοτώσουν κι έμένα!

Η Έλένη έβγαλε μια κραυγή κι έσφιξε το άγαπημένο της κεφάλι του πρίγκιπος μέσα στα χέρια της που έτρεμαν.

— Ω! φώναξε σε λίγο, Δυστυχία σ' αυτόν που θα τόλμησε να σ' άγγίξη!

Και τόν έσφιξε με τέτοιο πάθος, ώστε ο μέγας δούξ συνήλθε νοκμάς και άντελήφθη όλη την πραγματικότητα της στιγμής. Είδη τόν έαυτό του μέσα στην άγκυλιά της μισόγυμνης αυτής ώραιας νέας, ή όποία τόν χείδενε και τόν παρηγορούσε, μέσα σ' αυτό το άρρωστικάνειο δομάτιο, πάνω σ' αυτό το άναστατόμενο κρεβάτι, μέσα σ' αυτή την έρωτική άπόσπασμα... και έβλεπε τόν κύριο τών όποιων της υπότασαν, που τόν κοιτούσαν αιχμάλωτο τους.

Η Έλένη έγινε κατακόκκινη, γιατί κατάλαβε πως την άπεινούριε από κοντά του, Μολονότι ίπέφραφριχτά, τραύλισε:

— Τι σάς συνέβη, Ίβάν; Συγχωρήσατέ με! Με βοήκατε στον βίπο μου... Σταθήτε... Άς πάμε σ' αυτό το δομάτιο.

Και μιλώντας έτσι, πήδησε άπ' το κρεβάτι της κι άνοιξε μια πόρτα. Μπήκαν σ' ένα σκοτεινό μπουντουάρ και κάθησαν μακριά ο ένας άπ' τόν άλλο. Η Έλένη κατέβαλε ύπεράνθρωπες προσπάθειες για να άνεκτήση την ψυχραιμία της και για να κληθίη φησιικά.

Δεν συλλογιζόταν πειά τόν θάνατο του Σέργιου, ο όποίος ήταν ένας καλός της φίλος, ένας φίλος σίγουρος, ο ό-οίος είχε συνεργασθεί μαζί της σε πράγματα που μόνο αυτή τή ήξερε.

Δεν συλλογιζόταν παρά μια φράσι που είχε άκούσει μια μέρα άπ' το στόμα του άνθρώπου, ο όποίος βρισκόταν τώρα μπροστά της. Ο Ίβάν λοιπόν είχε πει την ήμερα εκείνη, μαθαίνοντας κάποια έρωτική τρέλλα ενός εύπατιδίου με μια μικρή χορεύτρια: «Πώς μπορούν κι άγαπουν αυτά τή πλάσματα!». Τό είχε πει μάλιστα μπροστά της, χωρίς να συλλογισθί πως κι αυτή ήταν χορεύτρια... Μά ο Ίβάν δεν τή θεωρούσε αυτή γι' α γ υ ν α ι ζ α. Αυτό ήταν φανερό...

Τέλος, ο πρίγκιπς ύψωσε προς αυτήν το κεφάλι του και άρχισε να της διηγείται τις περιπέτειές του κατά την τρομερή εκείνη νύχτα. Τής τή είπε όλα, χωρίς να τής κούνη τίποτε.

Στό τέλος συμφώνησε κι αυτή μαζί του. Έπρεπε να ξεφανισθί. Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου, Σκέφτηκε λίγο και τού είπε: — Αναλαβάνω εγώ τή πάντα. Έκανες καλά που ήρθες εδώ,

— Υψηλότατε, τί έχετε; ρώτησε ή Έλένη ξαφνιασμένη.

Ίβάν...

— Ήρθα εδώ, 'Ελένη, της απάντησε ο Ίβάν, γιατί ο πατέρας σου γνώρισε τον δικό μου και υπέφερε μαζί του. Μου φαίνεται πως είμαστε λίγο αδέρφια, ύστερ' απ' αυτά που μου διηγήθηκες στο σπίτι του φτωχού Σεργίου.

— Ναί... είμαστε σαν αδέρφια. Έτσι είνε. Κι' εγώ σ' αγαπώ σαν αδελφή σου, Ίβάν Αντρέγιεβιτς!

— Σε ικετεύω, μη μ' αποκαλής πειρά 'τσι. 'Ο Ίβάν Αντρέγιεβιτς πέθανε! Πρέπει να μου βρήτε έν' άλλο όνομα. Ένα όνομα, με το οποίο δνειροπολώ ν' αρχίσω μια καινούργια ζωή... μια ζωή που δεν θα 'χη καμιά σχέση με τον εφιάλτη του παρελθόντος. Αλήθεια, τί όνομα να διαλέξουμε... Άς πάρουμε ένα τυχαίο όνομα: Πέτρος Θεοδώροβιτς, παραδείγματος χάριν.

— Ά! επιμένετε σ' αυτό το όνομα! είτε ή 'Ελένη με φωνή ξεροί. Αυτή τη φορά κοκκίνισε ο Ίβάν, γιατί θυμήθηκε ότι αυτό το όνομα είχε παρουσιαστεί στην αγαπημένη του Πρίσκα.

— Άκουσε, 'Ελένη, της είπε. Θα σου τὰ πω όλα... Όλα... Δεν πρέπει πειρά να σου κρύφω τίποτε. Δεν πρέπει να υπάρχουν ψευδαιματά μεταξύ μας. Ήρθα εδώ για να με κρύψης, 'Ελένη, μη ήρθα για να κάτι άλλο ακόμα. Πριν εξαφανιστώ για πάντα, επιθυλώ ν' αποχωρηθώ κάποιο πρόσωπο... ένα πρόσωπο που τ' αγαπάω... και να αβαίνεις;

— Ναί, ναί!... απάντησε με λαχνασιμένη φωνή ή νέα.

— Είν' ένας άγγελος, 'Ελένη, εξακολούθησε ο Ίβάν. Είνε μια νέα κόρη που την αγαπάω από τον περασμένο χρόνο...

— Ά!...

— Η σχέση μου μαζί της έχουν περιοριστεί μονάχα σέ λόγια, σέ μάτια λόγια, μα αγαπούμαστε... αυτό είνε βέβαιο!...

— Ά!...

— Με ξέρει με το όνομα Πέτρος Θεοδώροβιτς. Μα ο Σέργιος πρέπει να σου 'χη μιλήσει γι' αυτή την ιστορία. Δεν τού είνε να την κρατήσει μυστική από σένα...

— Ναί, Ίβάν... συγκόμην... Πέτρε Θεοδώροβιτς ήθελα να πω. 'Ο Σέργιος μού μίλησε και θέγω την έρωτική σου ιστορία... Είνε συγκινητική—ώμιολόγησε ή 'Ελένη με φωνή σιωπηλή, νοιώθοντας χίλιους θανάτους μέσα στην ψυχή της.

— Ουπόν, εξακολούθησε ο Ίβάν, θέλω να πτε άμέσως σ' αυτό το πρόσωπο για να σου πτε ότι θα φύγω για πάντα απ' την Πετρούπολι κ' ότι θα ήμουν δυστυχισμένος αν την αποχωρηστούσα από της αναχωρησέως μου... Νά της πτε ότι άπαιτώ να ρθη να με ιδη, γιατί μπορεί να σου φέρη δυσκολίες. Κατάλαβε καλά, 'Ελένη;

— Ναί, ναί, φίλε μου, και σου είμαι ευγνώμων γιατί αναθέτεις σέ μένα μια άποστολή τόσο λεπτή.

— Ω! δεν είνε μόνο λεπτή, αλλά και πολύ σημαντική. Δεν πρόκειται μονάχα να ρθη να με ιδη, αλλά να την πάρω και να φύγωμα μαζί απ' την Πετρούπολι.

— Ω! έκανε ή 'Ελένη, μη μπορώντας να συγκρατήσει πειρά τον πόνο. Αυτό που μου ζητάς, είνε σχεδόν αδύνατο και θα με κάνει να χάσω καρπό πολύτιμο. Θα ήθελα να σ' έβλεπα ασφαλισμένο κάποιος.

— Τι μ' ενδιαφέρει ή ασφάλειά μου, αν δεν βρίσκομαι μαζί με την Πρίσκα!

— 'Ο μέγας δούξ είπε αυτή τη φορά με τόση δύναμη κ' άελευσία, ώστε έννοιωσε ένα χρώο ν' απλώνεται στην καρδιά της. Δεν απάντησε τίποτε και ο Ίβάν ή μάλλον ο Πέτρος Θεοδώροβιτς εξακολούθησε, ζωηριμένος δλόκληρος απ' το πάθος του:

— Κατάλαβαίνεις, 'Ελένη; Η ζωή μου είνε βάρος χωρίς την αγάπη σας. Ένα χρόνο περιμένο αυτή την αγάπη και θα είχα πεθάνει σίγουρα άπονη, ύστερα από όσα έμαθα και είδα, αν δεν είχα την έλπιδα να γνωρίσω μια μέρα αυτόν τον έρωτα. Μονάχα τόν έρωτα αυτό λογαριάζω.

— Ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, ή 'Ελένη σηκώθηκε με μια έχθρα, έαφρασε στο πρόσωπό της που για πρώτη φορά την έβλεπε ο Ίβάν.

— Τι έχετε; τη ρώτησε.

— Τίποτε... απάντησε εκείνη. Πηγαίνω στη φίλη σας. 'Επιτρέψατέ μου να ντυθώ...

— Πώς μου τὸ λές αυτό... Δεν μου μιλάς πειρά σαν αδελφή... Σε βλέπω θυμωμένη προμερά έναντιόν μου. Τὸ βλέπω αυτό καθαρά, ψυχούλα μου. Πρέπει να μου πης γιατί... Τὸ θέλω... Είμαι πολύ δυστυχισμένος και πρέπει να μ' εὐπλαχυνσθετε λίγο... Κι' όμως νοιώθω αυτή τη στιγμή πως με μισείτε...

— Νά σὰς μισώσω!... φώναξε ή 'Ελένη. Άκούστε, θα σὰς πω τι μ' έκανε να λυπηθώ, άρρωτο το άπατείτε, Πέτρο Θεοδώροβιτς.

Τὸ είνε αυτό με τόση σοβαρότητα, ώστε ο Ίβάν περιμένο με άγονία τη συνέχεια τὼν λόγων της.

— Μου είπατε πρὸ όλίγου, ότι μονάχα ή Πρίσκα ύπάρχει για σὰς στὸν κόσμο. Κι' όμως, εγώ νόμιζα, Πέτρο, πως ύπήρχε και κάποια άλλη...

— 'Ο Ίβάν τὰ έχασε...

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

(Του Ζ. ΡΙΣΠΕΝ)

Θυμώμαι δυὸ φίλκια, δυὸ γλυκά φίλια,
τόνα τὸ πρώτο—πρώτο τῆς αγάτης μου,
καί τ' ἄλλο τὸ στεγνὸ—στεγνὸ τῆς μάνας μου.

Τὸ πρώτο τῆς αγάτης μου με πάγωσε
καί τὸ στεγνὸ τῆς μάνας μου με ζέστανε.
Ποτέ μου τόση ζέστη, τόση παγωνιά!

Θυμώμαι δυὸ φίλκια, δυὸ γλυκά φίλια,
τὸ πρώτο τῆς αγάτης μου μὲ διάβηρε
καί τὸ στεγνὸ τῆς μάνας μου μ' ἀτόμεινε.

Πρώτα φίλκια αγάτης βρισκόμαυ πολλά,
στεγνὸ φίλι τῆς μάνας ἔνα μοναχό.
Θυμῶμ' ἔνα φίλκι, μόνο ἔνα φίλι.

Μετὰφρ. Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΒΡΑΛΕΙΑ

(Του WILLEMS KLOOS)

Καθὼς μαζεύω στὸ χρυσογάλανο οὐρανὸ
ὡσαν λουλουδιὰ τὸ φεγγάρι ἀνθίζει,
σαν λουλουδο μωκάνοχο χωρὶς καρπὸ
ποὺ τὰ γλομά τὰ φύλλα του μέσ' στ' ἄπειρο σκορπίζει,
Έτσι στὸ πέλο ἀνάμεσα, θαρρῶ, κάποια φορά,
τὸ πρόσωπό σου τ' ὄμορφο εφάντηεν ἐμπρός μου,
κι' ὕστερα πέρασε κι' ἐσθύστηεν ἀργά,
μαζεύω ἀπὸ τὰ μάτια μου, στὰ βάθη τοῦ ἄλλου
(ζώσου).

— Ω, σ' αγαπῶ σαν ὄνειρο ὄρατο νυχτερινό,
που μοναχά για μὰ στιγμή, τὸν ὕπνο μας πλανᾷ
καί μὴλις ἔρθ' ἡ χαριγνή γοργοπεταία μαζουά.
Καί σαν τὴ ρόδινη αὐγουλά σ' αγαπῶ,
καί σ' αγαπῶ σαν τὴν ἀχνὴν ἀστροφεγγιά,
σαν κάθε πράγμα ὄμορφο ποὺναί ἀπ' τὴ γῆ μα-
(ζουά...)

Μετὰφρ. ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΥ

(Απὸ τὴ «Σάτρα»)

Λέγει στὸ Βούδα τὸ ψηλὸ καί ἴσο κυπαρίσσι:
— Γιατί ἐδῶ τὸ χέρι σου μοναχό να μ' ἀφήσῃ,
να ἔχω πάντα συντροφιά νεκροῦς λησινομητέ-
(νους),

ἐνὼ τοῦ, δροῦς κεί στα βουνά τοῦς ἔχεις φυ-
(τεμμένους)

καί ἀναπνεῖν καί σοικρεῖν τὸν καθαρόν ἀέρα,
κι' ἐγὼ με τὰ σκουλήκια ζῶ τὴ νύχτα καί τὴ μέρα!...

Καί λέει ο Βούδας στὸ ψηλὸ καί ἴσο κυπαρίσσι:
— Στους δύστιχούς μας τοῦς νεκροῦς σιὰ πόδες θα σκορπίσει;

Σὲ τίνοσ δέντρον τὰ κλαδιὰ βραχνὸ πουλι θα ψάλη
για τ' ὄμορφο που ἔχασε τῆς μάνας τὴν ἀγάλη;

— 'Ο δροῦς τὰ χάνει τὰ κλαδιὰ σαν βαρινομιωνάζει,
καί τοῦ πλάτανου τὸν κορμὸ τ' ἀστροπέλεα σπάζει.

Μὰ ἐσὺ στὸν ἄγριο βορρῆ καθόλου δεν λυγίζεις,
παρὰ θεριεύεις πάντοτε καί πάντα πρασινίζεις...

— Έτσι εἶπε ο Βούδας κι' ἔγειρε σιγὰ τὸ κυπαρίσσι
πάνω στους δύστιχούς νεκροῦς τὸν ἴσιο να σκορπίσει.

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

(Απὸ τὴ «Μαχαβαράτας»)

Δυὸ πῆχες ἔντερο βοδιού στὸν ἦλο αν ξεράνεϊς,
για λύρα μια καλή χορδή μπορείς εὐθὺς να κἀνης.

Μὰ σαν ἀκούς καμμιὰ φορά τὴ μαγιική φωνή της,
τὰ περασμένα τὰ ξεχνᾷς καί τὴν καταγωγή της.

Κι' ὁ εὐεργέτης που σκορπᾷ για τοῦς φτωχοῦς ἀσῆμα
ἦταν κι' ἐκεῖνος ταπεινός, καμμιὰ δεν εἶχε φῆμη.

Κι' ὅπως ὁ ἦλιος ξεραίνει τὸ ἔντερο δυὸ χρόνια
ἔτσι κι' αὐτὸν ξεφραναν οἱ πάγοι καί τὰ χιόνια.

Τῆς λύρας ἔγινε χορδή τὸ ἔντερο με κόπον,
ὅπως προστάτης ὁ φτωχὸς ἄλ-

(λων φτωχῶν ἀνθρώπων.

(Μετὰφράσεις ἀπ' τὸ Ἰνδικὸ

Τ. Μ. ΤΣΙΧΛΑΚΙ)

